

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **F. S.**
st. příslušnost: X
t. č. pobytem X

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Kraje Vysočina**
Wolkerova 4448/37, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2026, čj. KRPJ-9690-33/ČJ-2026-160022-DUB,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované *se nepřiznává* právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaná již podruhé prodloužila zajištění žalobce za účelem jeho předání do Bulharska podle nařízení Dublin III. Postupovala tak v souvislosti s procesním vývojem jeho dublinského řízení, kde žalobce podal žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o jeho předání. Zajištění žalobce pak prodloužila o dobu, která odpovídá lhůtě předvídané nařízením Dublin III pro případ, že soud jeho dublinské žalobě nepřizná odkladný účinek. Podle zdejšího soudu postupovala naprosto správně.

II. Rozhodnutí žalované a související skutkové okolnosti

2. Dne 22. 1. 2026 policie kontrolovala návěs kamionu, který svedla z dálnice D1. Nalezla v něm žalobce bez cestovního dokladu a bez jakéhokoli pobytového oprávnění. Žalobce popsal, že do Evropy přicestoval přes Turecko, odkud se organizovaně nechal převést v nákladním vozidle. Daktyloskopické ověření odhalilo, že jen několik dní předtím podal žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku, odkud odešel bez povolení. Po převozu na služebnu policie zahájila úkony směřující k ověření totožnosti a zahájení dublinského řízení, protože bylo zřejmé, že žalobce se na území České republiky nachází neoprávněně. Žalovaná tedy žalobce na 30 dní (od 22. 1. do 20. 2.) zajistila.
3. Bulharsko potvrdilo svoji příslušnost dne 29. 1. 2026 a Ministerstvo vnitra 4. 2. 2026 rozhodlo o příslušnosti Bulharska k posouzení žalobcovy žádosti. Žalovaná proto prodloužila zajištění žalobce do 12. 3. 2026, do kdy měl podle tehdy běžící lhůty proběhnout transfer. Žalobce však 13. 2. 2026 podal žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o přemístění spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku, což mělo přímý vliv na běh lhůt pro realizaci předání. Do doby rozhodnutí soudu o odkladném účinku totiž nelze transfer provést. Původní zajištění by mezitím uplynulo. Policie proto znovu prodloužila zajištění žalobce svým rozhodnutím ze dne 11. 3. 2026, čj. KRPJ-9690-33/ČJ-2026-160022-DUB („rozhodnutí žalované“). Právě toto rozhodnutí žalované je předmětem nynějšího soudního přezkumu.
4. Žalovaná posoudila, zda je tu vážné nebezpečí útěku, a dospěla k závěru, že ano. Žalobce pobýval neoprávněně nejen v České republice, ale i v jiných členských státech. Z Bulharska odešel svévolně a sám uvedl, že jeho cílem je Německo, kde se nachází jeho rodina. Neměl žádný doklad totožnosti, žádné finanční prostředky, žádné zázemí. Nic nenasvědčovalo tomu, že by dobrovolně zůstal na území České republiky a vyčkal na realizaci předání. Žalovaná proto vyhodnotila existenci vážného nebezpečí útěku jako potvrzenou.
5. Při posouzení možnosti uložit mírnější alternativy zajištění žalovaná uvedla, že žalobce nemá žádnou adresu, kde by se mohl zdržovat, ani prostředky k plnění případné finanční záruky. Již samotné jeho jednání – neoprávněné přesuny mezi státy a ignorování povinností spojených s azylovým řízením v Bulharsku – ukazovalo, že by zvláštní opatření nerespektoval. Z těchto důvodů policie uzavřela, že žádné z alternativních opatření by nebylo účinné a nezajistilo by jeho přítomnost pro účely předání.
6. Žalovaná zajištění prodloužovala podle toho, jak se vyvíjelo dublinské řízení. Nejprve bylo stanoveno na třicet dní, poté prodlouženo o dvacet dní, protože bylo třeba vyčkat uplynutí lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí o přemístění. Po podání žaloby s návrhem na odkladný účinek však muselo být zajištění prodlouženo ještě o dalších 42 dní (od 13. 3. 2026 do 23. 4. 2026), aby bylo možné transfer vůbec uskutečnit, protože lhůta šesti týdnů se nově počítá až od rozhodnutí soudu o odkladném účinku. Bez prodloužení by reálně hrozilo, že předání nebude možné realizovat.
7. Žalovaná se zabývala také otázkou přiměřenosti zajištění, zejména s ohledem na rodinný život žalobce a možné riziko nelidského zacházení v Bulharsku. Dospěla však k závěru, že Bulharsko plní své mezinárodní závazky, není známo, že by tam existovaly systémové nedostatky v azylovém řízení, a žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by jeho předání bránily. Zajištění proto považovala za zákonné, nezbytné a časově omezené pouze na dobu nutnou k uskutečnění předání.

III. Žaloba

8. **Žalobce** namítá, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné, protože výrok, jenž odkazuje na § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, není vůbec propojen s jeho odůvodněním. Podle žalobce jde o rozhodnutí vnitřně rozporné a zmatečné, které nelze soudně přezkoumat. Dále upozorňuje, že zajištění je mimořádně závažným zásahem do osobní svobody, a správní orgán proto musí velmi pečlivě odůvodnit jeho nezbytnost i nemožnost použití alternativ. Zajištění je podle něj institutem ultima ratio, což správní orgán nerespektoval, protože jeho úvahy jsou kusé, obecné a neprokazují, že by policie skutečně posoudila individuální okolnosti jeho případu.
9. Žalobce dále namítá, že stanovená délka zajištění je nepřiměřená a odporuje zákonnému požadavku, aby bylo zajištění využito pouze na co nejkratší dobu. Tvrdí, že policie nedostatečně vyhodnotila jeho konkrétní situaci. Délka zajištění má dopady na jeho psychické zdraví. Žalobce zdůrazňuje, že odůvodnění délky zajištění je povrchní, neindividuální a neobsahuje žádné skutečné úvahy o tom, proč je potřeba tak dlouhý zásah do jeho osobní svobody. V rozhodnutí podle něj chybí vysvětlení, proč nelze postupovat rychleji, a proto má za to, že správní orgán jednal v rozporu s požadavkem přiměřenosti i s povinností minimalizovat zásah do osobní svobody.
10. Žalobce v neposlední řadě tvrdí, že policie se nevypořádala s možností uložit některé ze zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, ačkoliv tato opatření mohla být v jeho případě dostatečná. Namítá, že správní orgán pouze opsal text zákona a bez konkrétních úvah uzavřel, že alternativy nejsou použitelné. Podle žalobce mohl být ubytován v pobytovém nebo přijímacím středisku Správy uprchlických zařízení, kde by byla zajištěna jeho kontrola i dostupnost pro účely řízení. Žalobce zdůrazňuje, že spolupracoval, sdělil policii všechny údaje, poskytoval součinnost a má doloženou kontaktní adresu. Správní orgán podle něj vůbec nehodnotil jeho skutečnou situaci a bezdůvodně zvolil nejprísnější opatření. Proto žalobce tvrdí, že rozhodnutí je nezákonné, zmatečné a zcela postrádá individuální posouzení.
11. **Žalovaná** ve vyjádření k žalobě uvedla, že výrok i odůvodnění jasně vycházejí z § 129 zákona o pobytu cizinců, nikoli z § 124, na který se žalobce mylně odvolává, a že rozhodnutí obsahuje jasnou oporu v zákonných ustanoveních, která policie použila k zajištění za účelem předání podle Dublin III. Námitku žalobce o nesouladu výroku a odůvodnění považuje žalovaná za zjevně nepravdivou.
12. K otázce délky zajištění žalovaná zdůrazňuje, že postupovala přesně podle zákona o pobytu cizinců i podle čl. 28 nařízení Dublin III. Tvrdí, že veškeré kroky byly činěny bez prodlení a ve spolupráci s Ministerstvem vnitra, přičemž procesní postup žalobce — konkrétně podaná žaloba proti přemístění — prodloužil lhůtu pro realizaci transferu. Proto musela být doba zajištění prodloužena o šest týdnů.
13. K možnosti využít zvláštní opatření podle § 123b žalovaná uvádí, že je řádně posoudila přímo v napadeném rozhodnutí a odůvodnila jejich nepoužitelnost. Žalobce byl podle ní osobou zcela bez dokladů, pohyboval se mezi státy EU skrytě a v rozporu s právními předpisy, opustil azylové řízení v Bulharsku a pokračoval v cestě do Německa. Podle žalované tak žalobce neprokazuje žádnou důvěru a není možné očekávat, že by respektoval jakékoli mírnější opatření. Zdůrazňuje také, že žalobce brojí proti rozhodnutí o přemístění, což podle ní potvrzuje riziko jeho neochoty spolupracovat

IV. Posouzení věci

14. Žaloba *není důvodná*.
15. Soud předesílá, že má povinnost postupovat při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince, resp. o prodloužení tohoto zajištění v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*. Musí tedy přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního) a správní soud má povinnost identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, čj. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS).
16. Soud to zmiňuje z toho důvodu, že část žaloby se poněkud míjí s reálným obsahem rozhodnutí žalované. Zejména pokud jde o důvod zajištění, tak žalobce uvádí, že jím měl být důvod předvídaný § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, se kterým neměla žalovaná pracovat správně. Žalovaná však své rozhodnutí opřela o § 129 odst. 3, 4 a 7 zákona o pobytu cizinců, tedy za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III. Žalobní argumentace je tedy v tomto aspektu věci mimoběžná. Žalobce byl také již v době prvotní zajištění v lednu letošního roku několik týdnů zletilým, nepoužijí se tedy vůči němu ustanovení o zajišťování nezletilých.
17. Soud se přesto na zákonnost prodloužovaného zajištění žalobce zaměřil. Stěžejní podmínkou zákonnosti zajištění cizince je skutečnost, že zajištění sleduje konkrétní účel a že naplnění tohoto účelu je reálné. Dále musí existovat konkrétní zákonem stanovený důvod pro zajištění cizince. Zajištění musí být rovněž nezbytné (nepostačuje mírnější donucovací opatření) a přiměřené (z hlediska své délky). Přitom je nutné, aby správní orgány v průběhu zajištění s náležitou pečlivostí zkoumaly, zda důvody zajištění trvají [viz čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III a § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců].
18. Důležitou roli nyní hraje, že žalobce podal žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o jeho přemístění do Bulharska. Z toho důvodu zatím nemohlo dojít k naplnění účelu zajištění spočívajícím v předání do země příslušné k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaná přitom vysvětlila nutnost prodloužit zajištění žalobce právě proto, že momentálně probíhá soudní přezkum rozhodnutí Ministerstva vnitra o jeho předání do Bulharska. Předání proto *dočasně* nelze realizovat, a tudíž nelze ani tímto směrem činit žádné konkrétní kroky. S touto situací počítá i samotné nařízení Dublin III. Podle třetího pododstavce čl. 28 odst. 3 nařízení platí, že „[p]okud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a *nejpozději do šesti týdnů* od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo *od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum* podle čl. 27 odst. 3.“ (důraz doplnil soud).
19. Nařízení Dublin III tak předvídá možnost ponechat cizince v zajištění, pokud se bude bránit proti rozhodnutí o předání. Zároveň ale stanoví konkrétní lhůty pro realizaci předání, které je nutné respektovat. Těmto lhůtám je pak třeba přizpůsobit i trvání zajištění. V případě jejich nedodržení se zajištění musí ukončit. Důležité tedy je, aby doba zajištění žalobce nepřekročila šest týdnů od momentu, kdy skončí odkladný účinek žaloby podané proti rozhodnutí o předání. Nelze ale předem vědět, kdy přesně tento moment nastane. Odkladný

účinek žaloby může skončit buď nabytím právní moci usnesení, kterým soud žalobě odkladný účinek nepřizná, anebo až právní mocí konečného rozhodnutí soudu o zamítnutí žaloby.

20. Žalovaná rozhodovala o prodloužení zajištění jeden den před uplynutím doby zajištění stanovené předchozím rozhodnutím (do 12. 3. 2026). V té době zatím soud nerozhodl o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku jeho žalobě proti rozhodnutí o předání. Lhůta k tomuto rozhodnutí s ohledem na podání žaloby dne 13. 2. 2026 končila 14. 3. 2026. Dobu dalšího zajištění přitom žalovaná stanovila tak, aby odpovídala šesti týdnům ode dne vydání případného negativního rozhodnutí o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku. *Z toho je zřejmé, že nově stanovená doba zajištění nepřekračuje maximální lhůty, se kterými počítá nařízení Dublin III.*
21. Soud zároveň neshledal ani žádnou vadu nebo nedostatek týkající se naplnění dalších podmínek zajištění (účelnost, reálnost, nezbytnost a přiměřenost), k nimž by musel nad rámec žalobních bodů přihlédnout. Není pochyb o tom, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu v Bulharsko. Z toho důvodu s ním Ministerstvo vnitra zahájilo dublinské řízení, ve kterém již rozhodlo a určilo Bulharsko za zemi příslušnou k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Bulharsko později svou příslušnost uznalo a ministerstvo to ve svém rozhodnutí o předání potvrdilo.

22. Není zde ani nic, co by nasvědčovalo, že účel zajištění – přemístění žalobce do Bulharska – nebude možné realizovat ve lhůtách stanovených v čl. 28 nařízení Dublin III. Judikatura z poslední doby ani nenavádí systémovým nedostatkům v bulharském azylovém systému (viz z nedávné doby např. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 19. 3. 2026, čj. 41 Az 5/2026-21, ze dne 14. 1. 2026, čj. 32 Az 34/2025-21, či ze dne 15. 12. 2025, čj. 22 Az 28/2025-34, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 9. 2025, čj. 20 Az 17/2025-36, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 9. 2025, čj. 20 Az 18/2025-49, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2025, čj. 5 Azs 204/2025-38).
23. Jediná překážka, která v současnosti brání realizaci přemístění žalobce do Bulharska, je běžící řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva. Nejde však o překážku, která by možnost přemístění žalobce zcela vylučovala. Je jasné, že časem odpadne. Soud musí o žalobě rozhodnout nejpozději do 60 dní (§ 32 odst. 6 zákona o azylu). Doba zajištění žalobce přitom nesmí překročit 180 dní (§ 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Lze proto předpokládat, že účel zajištění bude možné realizovat dříve, než uplyne maximální možná doba zajištění. Nyní žalovaná stanovuje délku zajištění v kratších lhůtách, odpovídajících průběhu dublinského řízení, čímž mj. umožňuje žalobci jeho periodický přezkum ve smyslu čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o lidských právech.
24. Nemohou proto být důvodné námitky, že odůvodnění délky zajištění je povrchní, neindividuální a neobsahuje žádné skutečné úvahy o tom, proč je potřeba tak dlouhý zásah do jeho osobní svobody, resp. proč nelze postupovat rychleji. Stanovení délky zajištění má naopak racionální základ vázaný nyní na soudní přezkum rozhodnutí pro předání a hypotetický scénář co nejdřívejšího možného transferu do Bulharska v případě nepřiznání odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o předání. Nastal-li tento scénář, tak předání bude muset proběhnout do šesti týdnů, čemuž přesně odpovídá i délka zajištění podle rozhodnutí žalované. Pokud jde o tvrzení týkající se psychického zdraví žalobce, tak neuvedl žádné konkrétní skutečnosti (ani důkazy), které by tento dopad dokládaly. Samotná obtížnost jeho situace bez dalšího nezakládá nezákonnost zajištění.
25. Je tu i zákonný důvod pro zajištění žalobce – riziko jeho útěku. Z jednání žalobce jasně plyne úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do příslušného státu. Nejenže přicestoval v úkrytu kamionu, bez platných dokladů a oprávnění k pobytu. Zároveň uvedl, že cílem jeho cesty je Německo, přičemž předtím bez povolení a svévolně opustil Bulharsko, kde přitom požádal o mezinárodní ochranu. To k naplnění daného důvodu pro zajištění postačuje.
26. Žalovaná se ve svém rozhodnutí také zabývala tím, zda nestačí uložení mírnějších donucovacích opatření. Poukázala zejména na to, že tu žalobce nemá žádnou adresu, kde by se mohl zdržovat, ani prostředky k plnění případné finanční záruky, spolu s jeho neoprávněnými přesuny mezi státy a ignorováním povinností spojených s azylovým řízením v Bulharsku. To vše podle žalované ukazovalo, že by žalobce zvláštní opatření nerespektoval. S tímto hodnocením soud souhlasí. Zjištěné skutkové okolnosti nenavádí tomu, že by v případě žalobce vůbec přicházelo do úvahy uložení některé z alternativ zajištění. Byly zde totiž důvodné obavy, že by takový postup nebyl s ohledem na sledovaný cíl (přemístění žalobce do Bulharska) účinný a existujícímu riziku jeho útěku by nezabránil.
27. Žalobce se konkrétně dovolává alternativy zajištění v podobě jeho povinnosti zdržovat se v některém z přijímacích či pobytových středisek Správy uprchlických zařízení. Je pravdou, že alternativa spočívající v povinnosti cizince zdržovat se v místě určeném policií a

ve stanovené době být v tomto místě za účelem provedení pobytové kontroly [§ 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců] může přicházet do úvahy i u těch cizinců, kteří v České republice žádné zázemí nemají. Místem, které policie určí, může být i přijímací nebo pobytové zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu. I v tomto případě však musí policie zvažovat, zda lze od cizince očekávat, že tuto alternativu bude respektovat a zda tedy tato alternativa bude postačovat k zamezení existujícího nebezpečí útěku. Policie pak bude muset vycházet především z dřívějšího jednání cizince. S ohledem na jednání žalobce, které předcházelo jeho zajištění, však soud sdílí obavy žalované, zda by se žalobce skutečně dobrovolně zdržoval v místě určeném policií.

28. Soud připomíná, že žalobce při svém vstupu na území Česka jednal tak, aby se tuto skutečnost nepodařilo odhalit (cestoval za pomoci převaděče v úkrytu kamionu). V Bulharsku, kde požádal o mezinárodní ochranu, nezůstal. Nesdělil ani žalované nějakou kontaktní adresu v Česku ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jak tvrdí v žalobě. Tu reálně nemá. Soud proto nepřesvědčil o tom, že by v jeho případě bylo vhodnější využít alternativu k zajištění. Související námitky proto nejsou důvodné.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

29. Soud žalobu pro nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 soudního řádu správního). Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 31. března 2026

Martin Kopa, v. r.
samosoudce